Р Е Ш Е Н И Е
№ 3022

гр. София, 08.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 20 състав,** в публично заседание на 09.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **9052** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на И. В. О., чрез процесуален представител адв. Д.А., срещу Заповед № з-1277/06.08.2013 г., издадена от Началник отдел „Пътна полиция”-СДВР, с която на основание чл.19 от Наредба № I-157/2002 г. е отнето българското национално свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]/17.12.2009 г., издадено на жалбоподателя от отдел „Пътна полиция” – СДВР.

В жалбата се поддържа, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради неправилно приложение на материалния закон.Твърди се, че към датата на подаване на заявлението за издаване свидетелство за правоуправление на МПС и придружаващата го декларация, жалбоподателят е имал обичайно местопребиваване на територията на Република Б.. Релевира се довод за немотивираност на оспорената заповед. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк.Ч. оспорва жалбата като неоснователна.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.12.2009 г. жалбоподателят подава заявление за подмяна на своето свидетелство

за правоуправление на МПС, издадено от М., с българско. В приложената към заявлението декларация по чл.13, ал.1,т.6 от Наредба № I-157/01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, издадена от Министерството на вътрешните работи /Наредбата/, жалбоподателят е декларирал,че обичайното му пребиваване не е в друга държава–членка на Европейския съюз. На 17.12.2009 г. на О. е издадено българско национално свидетелство за управление на МПС №[ЕИК] със срок за валидност до 17.12.2019 г. На 15.05.2013 г. в МВР – Пътна полиция е получено писмо от компетентните германски власти /Ф. транспортно ведомство/, с което се информира,че според тяхно разследване към момента на издаване на българското свидетелство за управление на МПС О. е имал обичайно пребиваване във Ф.. След извършена проверка органите на СДВР-„Пътна полиция” са установили, че жалбоподателят от 13.07.2009 г. е имал обичайно пребиваване в [населено място] – Ф., там е работил в немска компания от 01.08.2009 г. до 30.04.2010 г. и през периода 01.11.2009 г. – 31.05.2010 г.е получавал държавни помощи. Въз основа на това административният орган е приел, че свидетелството е издадено въз основа на документ с невярно съдържание /декларацията по чл.13, ал.1, т.6 от Наредбата/ и е издал оспорената заповед № з-1277/06.08.2013 г.

При така установените факти съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения четиринадесетдневен срок по чл.149, ал.1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, изрично посочен в чл. 19 от Наредбата, а именно от началника на съответното звено "Пътна полиция", който е издал свидетелството. Заповедта е в изискуемата писмена форма, мотивирана е, съдържа правни и фактически основания за издаването й, но е издадена в противоречие с материалния закон.

Административният орган е приел, че отнетото свидетелство за правоуправление е издадено въз основа на документ с невярно съдържание. Като такъв се сочи подписаната от жалбоподателя декларация по чл.13, ал.1, т.6 от Наредбата, където е декларирал,че обичайното му пребиваване не е в друга страна-членка на ЕС.

Този извод е неправилен.

Съгласно §6, т.46 от ДР на ЗДвП "Обичайно пребиваване в Република Б." е мястото, където дадено лице обикновено живее повече от 185 дни през последните 12 последователни месеца поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки - поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее”. Първоначално определението за „обичайно пребиваване” е дадено в чл.9 от Директива 1991/439/Е. /отменена, но в сила към момента на издаване свидетелството за управление на МПС/ и чл.12, ал.1 от Директива 2006/126/ЕО - „По смисъла на настоящата директива ‘обичайно пребиваване’ означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее.” От представеното на стр.59 по делото удостоверение от гражданското бюро за адресни регистрации на [населено място] се установява, че жалбоподателят е регистриран в [населено място] на 13.07.2009 г., т.е. до тогава той е бил 193 дни в Б.. С оглед

даденото определение в посочените директиви следва да се приеме, че през 2009 г. обичайното пребиваване на О. е било на територията на Република Б., тъй като е продължило повече от 185 дни. При тези данни свидетелството за правоуправление, издадено на жалбоподателя на 17.12.2009 г. не е въз основа на документ с невярно съдържание.
С оглед изложеното оспорената запорвед се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.
При този изход на делото въз основа на направеното искане и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски – 10 лв. държавна такса. По делото не е представено доказателство за платен адвокатски хонорар, поради което такъв не се присъжда.
Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град,Първо отделение,20 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № з-1277/06.08.2013 г., издадена от Началник отдел „Пътна полиция”-СДВР, с която наоснование чл.19 от Наредба № I-157/2002 г. е отнето българското национално свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]/17.12.2009 г.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. В. О. разноски по делото в размер на 10 /десет/лева.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.
Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: